

Det blå ansiktets ton.

Hon har vaknat och rest sig upp och börjat gå upp mot vägen
och hon börjar att gå på den,
börjar gå vägen fram.
Runtom står träden
tätt i dungen och vajar i vinden.

Hon har vaknat upp ur sin dröm. Hon måste flutit i land.
Hon tänker på allt hon tvingats lämna,
sin värld, sitt hem,
hon går,
går med vitt skum om sina skulderblad som runnit nerför Venuslinjen.

Ansiktets blå ton har börjat få tillbaka sin färg.
lätt rosa rött om kind.
Hon tänker, är det kväll, hon undrar är det morron.

Ovanför skulle solen kunna vara månen om den nånsin fick bli natt.
Bakom försvinner havet.
ligger där kvar som en skärva som lossnat.
Blänker och blinkar.

Hon ser vägen framför sig, hur den försvinner bakom horisonten,
där som himlen börjar
och slutar och börjar om igen.

där som stjärnorna på himlen blinkar.
Snart blinkar allt som i himlen.

Snart flyter havet nedanför
och hon fortsätter att gå.

Snart ser hon världen hon lämnade där nedan.
Snart blinkar allt runtom. Nu kommer natten nu ser hon månen klart.